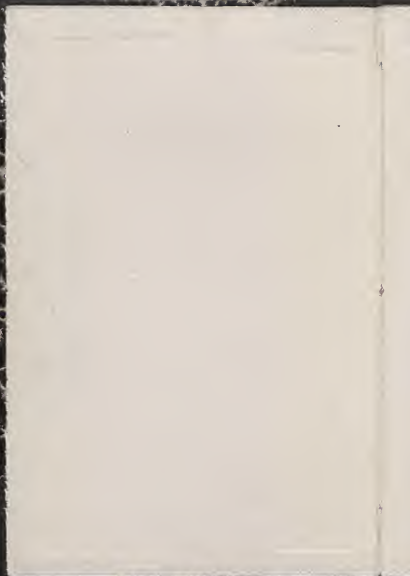
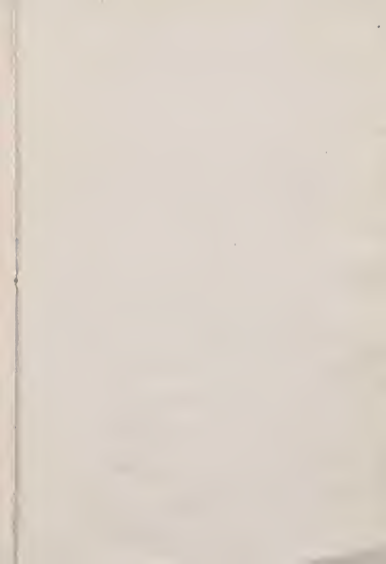

Sigríður Stephánsdóttir

Leirárg. 1801

920

Fig

E p t i r m æ l i :

Ælskunnni til Guds er öll dygd fölgin.

Dygdaudug **Matróna**

sáluga

Sigrídur Stephánsdóttir,

andadist að Staðholti þann 4da Májí 1801;

á síns aldurs ári 75,

Ektaffapar 37.

Í Hofdíngrja samkvæmi lagð til hvíldar við Staðholts
Kirkju, þann 20ta Májí 1801.

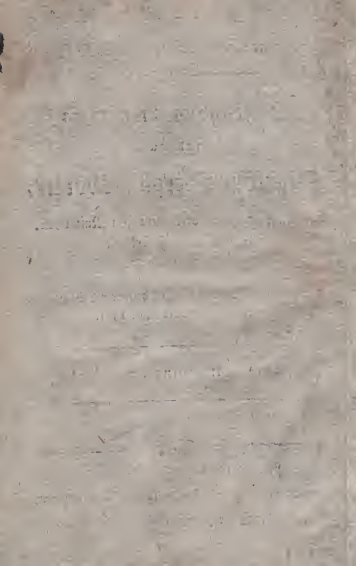
Gennar Minning í Blessun!

Veirárgerdum við Veirá, 1801.

Prentuð á kostnað Prófasts Christjáns Jóhannessonar,
af Faktóri og Bókpryncjara G. J. Schaghsjord.

Stutt Lifð-Saga.

Sáluga Madame Sigríður Stephánsdóttir, er borin í þenna heim, að Hóskuldsstað innan Súnavatns sýslu, árið 1726. Hennar foreldrar voru, þau nafnfrægu Hófdingshjón, þar verandi Sóknar-prestur Hra. Stephán Olafsson, og hans Ektahústrú Ragneidur Magnúsdóttir. Þegar sál. S. Stephánsdóttir var 12 ára, hlaut hún að sakna sinnar bestu móður, og þá áleit hennar fjæri Hra. fadir þessa sína dóttur þvílíka, að hann lét hana takast á höndur að mestu leiti, síns heimilis innan-bæar húshald. En þá þessi Guds madur fám árum síðar

A 2

einnig

einnig fráféll, og eptirlét sér eckju og
 born af ödrum ektaskap með Hofdunge-
 komnu sál. Sigríði Sigurdardótt-
 ur, útvaldi þessi góða kona, meðal síjúp-
 dætra sinna, sér til ráða neyðis og ad-
 stodar í eckju-standinu, mína, nú fram-
 tidum, Sigríði Stephánsdóttur, hvad
 henni og í besta máta úr hendi fór, þáng-
 ad til árid 1765, Gud lét hana verda
 ekta - blutskipti Prestsins Christjáns
 Johanssonar, sem þá var Capellan
 ad Malifelli í Skagafirði, en pro-
 móveradist ári síðar til Stafholts í
 Borgarfirði. Með einu barni, sem
 hét Ragneidur, og fyllti sinn aldur á
 viku fresti, blessadi Gud þeirra hjóna-
 scng. Þau lifdu saman í allri velunn-
 an, þar til nú þann 4da Maí 1801,
 Gud heimleiddi frá þessu lífi til eittsrar
 hvíldar, eptir 4 daga hel-fött, hverja
 svefn í frekara lagi þó gjordi þoknlegri,

sitt

sitt elsku barn sál. Sigríði Stepháns-
 dóttur, hvörja, hennar eptirlátni Ecku-
 madur, Prófastur Christján Jóhanns-
 son, nú er að þreyja, og mun þreyja
 meðan lífir. Sé nafni Drottins
 vegsamad!

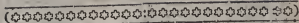
Ecki ber að gleyma þjodræmis hrósti
 því, sem þessi blessada kona forþenadi
 með dygdum sínum. Að óttast og elska
 sinn Gud, var hennar höfud-kennimerki,
 hvar fyrir hún og stundadi hans vilja
 að gjöra. Mér, sem þessar fáu línur
 rita, má um slíkt kunnugast vera. Jeg
 kann segja, hún hafði uppalid 8 börn,
 flest frá móður-knjám, af hvörjum nú
 eru 4 komin í Statens þénustu, nefnil. 2
 2 Presta-konur, 1 Bónda-kona og 1
 Hóndlunar Assistent; hin eru þingri.
 Hún framfærði, hér fyrir utan, um lengri
 edur skemmri tíma, margt barn þurfsandi;

6

oll húsfstjörn léf í hennar höndum með
bestu ráðdeild; henni luckaðist að vinna
bót á hynsum qvillum, þá hún var þar
um bedin. Þá nærferni, kalla eg kyn-
fölgju hennar. Þetta: „Eg fel mig
„nú og oll Guds börn, í Jesú náð-
„ar skjól og vörn!“ minnst eg hana
síðast segja áður enn málið þraut;
en vott hennar sífeldu gudhræðslu tel eg
þetta: hún sagði svo opt, í vökuum, svo
opt millum dúranna og svo opt uppúr
svofnum; „O! Gud vor fadir, gef
„þá náð, gjördir, ráða og allt vort
„ráð, verdi til lofs þér einum!“
Hún elskadi fridinn og er í fridi farin
til fridarins eilífa heimkynnis. Frid-
arins Gud unni oss og veiti þvilk af-
drif, fyrir fridarins Höfðingjann, Je-
súm Kríst! Amen!

II.

Fáyrdr

E p t i r m æ l i

i Ljóðum,

samin af Eekju-manninum

Præfasti Christjáni Jóhannssyni.

Lagid: Lifnarfullur Gud og góður.

I.

Drósemd tregi eykur lánkur,
 Andardráttar svo verður gángur,
 Þraungur og stuttur, það eg finn,
 Þannig dregst og burt mátturinn.

2.

Zugurinn bilast, hjartad mædist,
 Helst þá svefnbrygdi líka'adslædist,
 Og lyst til sædu' oslít er,
 Lángsamir gjórast timarner.

3.

Sinnid dofnar nær sálin veifist,
 Sællegur andlits farvi bleifist,
 Ojafna blóðsins umferd þá,
 Orsøk sjúkdóma verða má.

4.

Bágt er frá sér því bók' ad hrinda,
 Børn Guds opt hafa' um sárt ad binda;
 Utvortis stundum ástand med,
 Lykur hriggdir og færir ged.

5.

Glaumur umhverfis grátid sinni,
 Er galt í hugar svoluminni,
 Sagt og þægt vidmót þyrgar ged,
 Hellst nær skynsóm ord fylgja med.

6.

Danheilsu manns sorg vid nær bætist,
 Verdur svo þungt, hann naumast ljætist,
 Bágindum sát ef sáfnast ad,
 Sávara líka reynist það.

7.

Af sundrun ástar bestu banda,
 Ver flestum mesta sorg til handa,
 Framkémur líka þetta þar,
 Sem þó finnst efni liunar.

8.

Afsjón hjartanlegs Eka-maka,
 Eg má sjálfur til dæmis taka,
 Veit Gud hvad sárt eg sakna þín,
 Sigrídur Stephánsdóttir mín!

9.

Módurlaus börn eg á þó ecki,
 Umsjá þeirra svo værdum hnecki;
 Veit eg og líka, víðbúinn
 Þarstu, að fara í himininn.

10.

Þekki' eg og hitt, að þreytast tókstu,
 Þrádir hvíld, dygda sasn þó jókstu,
 Vissi' eg át, hafdir allmorg fyllt,
 Og gjört á þeim, það heldst var skylt.

11.

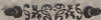
Þinn afgang ráð Guds sje eg og sanna;
 Sál þinni dhrdar upphædanna,
 Og líti hvíldar lúnu hér,
 Líka grát-seginn ann, sem ber

12.

Zugsa eg og minn esri aldur,
 Ei muni' þedán af lángru taldur,
 Sem muni' eg tóma scell til þín,
 Þar söl Guds dhrdar báðum stin.

13.

Þþtra má það og ángurs þóndum,
 Eg er í bestu manna þóndum
 Þptirlátinn; svo allt það var,
 Umskylad mér til þagnadar.

14.

En— hvað gyldir? samt eg þig traga,
 Og sakna þín svo hjartanlega,
 Svidandi blædir sorgar und,
 Swellur, en grær ei mína stund.

15.

Af því þú varst mitt yndi lengi,
 Af sambúð þinni hlaut eg gengi;
 Hús-prýði fegur hétstu mín;
 Hvi mundi' eg ecki sakna þín?

16.

Zeilsu-tæpum mér hjúkrin tjáðie,
 Söglega ad mínum fjörum gádir;
 Sjó og þejátugi árum á,
 Sú ekta tryggðin hvörgi afbrá.

17.

Mest sér í hug minn þó innþrústir,
 Þú svo eldt mig til góðs áfhrústir.
 Gudi var þócknanlegast það,
 Það var hollara' enn hvað annað.

18.

Ópt budstú mig, þér út ad skira,
 Andlega trúar grein mjög dhra,
 Einkum um vistar veru þá,
 Sem væri' ofs búin himnum á.

19.

Það ein-rúms talid-tek vid lyndi;
 Því lengst hefir mitt verid yndi,
 Ad ræda um Drottins ordid skjært;
 Noja sú gjörir sinnid vært.

20.

Þó munum höndla þar um betur,
 Þá himininn verður beggja'adsetur,
 Og dádst Guds náðar aðferd ad,
 Öður sem fék þann samastad.

21.

Elskan til Guds dygd álla hefir,
 I sér fólguá: raun vitni gefur;
 Hofud ástundan þin var það,
 Þócknast þónum á hvörjum stad.

22.

Það varð blessun i þínu standi
 Sem þjóðræmt er i voru landi;
 Þá fékst Guds börnum arð því af,
 Er hann þér sjálfur fyrri gaf!

23.

Sjálf uppstær þú i eilfdinni,
 Noxt af lífri hegðun þinni;
 Af glödu hjarta gafftu þér,
 Gledin þin nuna Drottinn er

24.

Lif þá blessud um aldir alda!
 Ós hjá lifir þín dygd margfalda;
 Lifi þín fósturs-lensom bæn!
 Liffins Zerra se þeirra væn!

25.

Eg þhs mér, þegar fjör burtferist,
 Og foldunni minn hamur tærst,
 Legstáð vid þína'ad háfa hlid,
 Zaganlega þá sotum vid.

26.

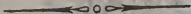
Samsara' úr jördu sídan verdum;
 Sú verdur gleði mest á ferdum,
 Ee vid til liffins uppvakin,
 Innleidumst bædi í himininn.

27.

Oðkar þin þjæra Ekta-lilja,
 Sem úng heim qvaddi', ad Drottins vilja,
 Foreldrum sínum fagnar þá,
 Nær fáum vid hana' í dhrd ad sjá.

28.

Zjalpa mér, Gud! ad pola' og þreyja,
 Þá stund eg lifi', og sídan deyyja,
 Í trú stadfastri á þinn Son,
 Sem er mitt lif og sælu von!

III.

Þraungþvæð
 Þ á n k a . b r o t
 yfir Grestri þeirrar
 Velæruverðugu, marg-
 dygdandugu
 Madame

Sigrídar Stephánsdóttur
 að Stafholti,
 þann 20ta Maji 1801.

Lagid: Nú hvílifi sól og setfi.

I.

U
 sorg! hér lít eg ljós
 Þidid úr ranni;
 Þónða slas heill og hrös,
 Horfin er manni,
 Sóma Húsfra-
 Sigrídur Stephánsdóttir
 Stíllt, sem stundadi fríð.
 Stafholt er skilin víð;
 Svefn endti sóttir.

2.

Ad brósa hennar dýgd,
 Hverri sem bæri,
 Ad glósa: hvíllik þrigd,
 Hennar fall væri,
 Allt ofar eg
 Dredfæri mínu segi,
 Borg sú á fjalli finnst,
 Sær jafnan dulist minnst,
 Því hér um þeigi.

3.

Eri, fullsæl Systir! nú
 Sem ad dýrd gledur,
 Hinstánn koss þigg mínu þá!
 Þacklæti meður;
 Módurlaus barn,
 Mitt gjördir vel ad annast,
 Þína ást, Þína trygd,
 Þína velgjærd og dýgd,
 Vil eg víðkannast.

4.

O mínu Vin! eg sje fár,
 Ertú mjög þriggur,
 Þín Una því ad nær,
 Þakm mold liggur;
 Þess von er, því,
 Þá Hnosis er verdt ad gráta;
 Eri — Þú, upplýsti mann!

Þest sinnid fullvel kantt,
Setja Sorg máta.

5.

Góð kona gæfin þér,
Góða tíð þrenni,
Góðverk afgreiddi þér,
A góðri stund dendi
Gott er að sjá,
Góða værd góð fék Svannil,
Hennar við hvíldar-bed,
Til himna lopt þitt géd,
Því hugsar þanninn:

6.

O þú! hvørs líkn um lád,
Líf ofs tilreiddi,
Og gaf fríd, audnu, dáð,
Þú spor vel greiddi,
Heilaga á
Hond vil ég kossa þína,
Og þacka þér, Gud! mest,
Þú gjerdir allt sem best,
Bíð mig og Mína.

7.

Þau á þú unntir mér,
Yndi lífs smacka,
Þau tár, sem hennja þér,
Herra! þér þacka,
Sinnid mitt þært,

Söknud þó nokurn finni,
 Eg horfi heim í leid,
 Held svo rór fram mitt skeid,
 Í umsjón þinni.

8.

Stodugt mér gæfdu gæð,
 Gud minn! tíð alla,
 Þolgjæði þrenja með,
 Þar til mig falla
 Þú vilt til þín,
 Þá mun eg gláður fara,
 E! þá dýrd eg þar finn,
 Ald sjá þar mína, og þinn,
 Elinandi þara.

9.

Hvill nú, mitt hjarta! rótt,
 Hold þitt værd tekur,
 Greiddt lídur grafar nótt,
 Gud oss uppvekur;
 Svo fellum við
 Í fadn hvört öðru aptur.
 Vndid þver aldrei þá,
 Ökur gæst Drottni hjá,
 Nýtt líf, nýr kraptur!

